

Μὴν κοκορεύεσαι, Πισσᾶ... δὲν εἶν' ἀκόμη ὄρα,
καὶ μὴ θαρρεῖς, βρὲ μπουνταλά, πῶς 'πέρασε ἡ πόρα·
κι' ἂν ἐσθυσε ἡ πυρκαγιά, μὰ βράζει τὸ καμίνι,
καὶ μιὰ ἡμέρα πόλεμος ἀληθινὸς θὰ γίνη,
καὶ ἡ Ἑλλὰς κραδαίνουσα τὸ ξίφος τῶν πολέμων
θὰ πεταχθῆ' στὸν Ὀλυμπον ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων,
βροντῶσα καὶ ἀστράπτουσα μὲ κάλλη Ἀμαζόνος
καὶ τοὺς υἱοὺς τῆς στέρουσα μὲ ρόδα Μπραθῶνος.
Ε.— Μὴ μού χαλᾶς πρῶτ' πρῶτ' τὸ τόσο μαχμουλοῦκι.
Φ.— Θὰ φᾶς κάμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο τὸ τσιμποῦκι.
Ε.— Φτοῦ! φτοῦ! ἀλά μπελιθρῆσιν!
Φ.— Φτοῦ σου καὶ σύ, σπασμένε,
δικόλου ἰνφαιόκορμε γικουρτοβαφτισμένε.
Ε.— Φτοῦ σου, Γκιαιούρη Φκσουλή!
Φ.— Στὸ διάλο, χαλντούπη,
ὁπού μὲ τῆς φοβέραις σου μᾶς ἔγινες κουνούπι.
Τι νὰ σᾶς κάνω, ἄτιμοι, ποῦ ἦταστε ἀσκέρι,
ἀλλοιῶς τί ἐπαθαίνατε μόν' ὁ Ἀλλάχ τὸ ξέρι.
'Εγὼ 'παντρούομαι μὲ μιὰ, καὶ σύ, Πισσᾶ, μὲ δέκα,
τί νὰ σοῦ κάνω, ἀδελφέ, μὲ μιὰ ξερὴ γυναικα;
'Ενῶ δὲ εἶπε ὁ θεὸς τὸ γένος μας ν' αὐξάνη
κι' ἀνθρώπους κατ' εἰκόνα του ὁ ἀνθρωπος νὰ κάνη,
ἡμεῖς οἱ χρεῖαν ἔχοντες κι' ἐνὸς ἀνθρωπαρίου
περιτρονούμεν ἀποινεὶ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου.
κι' ἀφοῦ γυναῖκες μπόλικαις εἶν' εὐκολο νὰ 'βροῦμε,
καθόμωστε σὰν γάχηδες καὶ κρυφολαχταροῦμε.
'Ἐσεῖς ἐμεγαλώσατε μὲ τὴν πολυγαμίαν
κι' ἀπολαμβάνετε τοῦ ζῆν μὲ τὴν εὐθυμίαν,
κι' ἡμεῖς οἱ κουτομόηδες μὲ μιὰ γυναῖκα μόνο
ἓνα κουτάβι βγάζομε ἀπάνω εἰς τὸ χρόνο,
κι' εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θᾶβγη καὶ ἀγόρι...
Ἄ! πρέπει νὰ μεταβληθοῦν τοῦ γάμου μας οἱ ὄροι.
Πρέπει κι' ὁ Ἕλληνας, τζόγιχ μου, ἂν θέλῃ τὸ καλὸ του,
νὰ πέρνῃ δέκα θηλυκά κι' αὐτὸς 'στὸ μερδικὸ του.
Πρέπει κι' ἡμεῖς νὰ γίνωμε ὡσὰν καὶ σᾶς Πασσάδες
καὶ ἀπ' ἐμπρὸς καὶ πίσω μας νὰ σέρνωμε κυράδες,
νὰ παύσουν καὶ οἱ ἔρωτες σπαραζόντες καρδίαις,
νὰ ἔχωμε κι' ἀπὸ παιδιὰ μεγάλας ἐσοδείας,
νὰ χύνουν βάλσαμο γλυκὺ 'στὰ τόσα μας σεκλέτιχ,
καὶ νὰ μᾶς κάνουν τέσσαρα ποῦ λὲν τὰ καμπατίγια.
'Ὅθεν σκεφθεῖς περὶ αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς ζημίας,
θὰ φέρω νομοσχέδιον περὶ πολυγαμίας,
κι' ἂν προξενήσῃ, ἀδελφέ, 'στὰς Ἑλληνίδας τρόμον,
στέλλω κι' ἐγὼ 'στὸν διάβολο τὸν περὶ γάμου νόμον,
καὶ πέρνω δέκα Τούρκισσαις καὶ ἡ δουλειὰ τελειώνει...
μὰ ἄρ' εἶν' ἡ νύκτα 'στὰ βουνά κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.
Ε.— Μὴ μού χαλᾶς πρῶτ' πρῶτ' τὸ τόσο μαχμουλοῦκι.
Φ.— Θὰ φᾶς κάμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο τὸ τσιμποῦκι.
Ε.— Ντέφ ὄλ, βρὲ Φκσουλή, μπουρτάν...
Φ.— Βρὲ μὴ μού φεύγῃς, στέκα...
φέρε σοῦ λέγω ἄγρηγορα σερμπέτι καὶ γυναῖκα.
Μὴ μ' ἀνγκάξῃς νὰ χυθῶ ἀπάνω σου σὰν λύκος.
Ε.— Ἀληθινὰ τί γίνεται ὁ κύριος Στεφῆκος;
Φ.— Πολὺ καλά... εὐχριστῶ...

Ε.— Κι' ὁ Δούνης σου;
Φ.— Ὁρξία...
ἐξ Ἀθηνῶν ἐφθάσαμε κι' οἱ ὄσο μας παρέα,
ἐνῶ δὲ διεσχιζάμε κοιλάδας καὶ χειμάρους,
κι' ἐνῶ συνομιλοῦσαμεν γιὰ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,
κι' εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐπέτα ἡ ψυχὴ του,
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐφώναζα μαζὺ του.
Ε.— Κι' ὁ Θεοδώρης;
Φ.— Δὲν ἔπαυτε ὡς σῆλερα λιμάρων
διὰ τὸ πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων,
κι' ἀκόμη βλέπει γύρω του γελοῖους συνωμώτας
καὶ μηχανορραφήματα κι' Αὐστριακοὺς προδότας.
Ε.— Δὲν ἔρχεται Κισλάρχαγας νὰ γίνη 'στὸ Σεράι,
μαζὶ μὲ τῆς χανούμισσαις νὰ εἶναι πλαῖ πλαῖ;
Φ.— Ἐμεῖς σᾶς τὸν χαρίζομε κι' ἄς γίνη ὅ,τι θέλει...
κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς θᾶκανε γιὰ γυναικῶν κοπέλι.
Ε.— Καὶ τώρα τί ὀρίζετε...
Φ.— Σᾶς θέτω ἓνα ὄρον,
νὰ φύγετε πολὺ μακρὰν ἐκεῖθεν τῶν συνόρων,
καὶ οὕτω πως ὁ ἓνας μας τὸν ἄλλον νὰ μὴ βλέπῃ,
ἀλλοιῶς θὰ φᾶς μπαγλάρωμα νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τσέπη.
Αὐτὸ ἀμέσως ἀπαιτῶ, διχθόντρου μου κολουῖκι,
καὶ τώρα σῦρε φέρε μου φωτιὰ γιὰ τὸ τσιμποῦκι.
Ε.— Βρὲ ἄφησέ με ἤτυχο, μωρὲ γικουρ κενέφη.
Φ.— Σικτίρ ὄρντάν βρὲ πεζεβέγκ...
Ε.— Βλέπω πῶς ἔχεις κέφι.
Φ.— Ὅποτε θέλεις κόπιλασε κι' ἂν σὲ βιστάη ἔλα.
Ε.— Ὅλάν γιηκῆλ μπουρτάν κικφίρ...
Φ.— Θὰ πῆση μαναβέλα.
Ε.— Σικτίρ...
Φ.— Σκακλινὰ σιτσά...
Ε.— Ἐθῶμωσα, Γκιαιούρη...
Φ.— Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς τσιμποουκιῖ; 'στὴν ὑψηλή σου μούρη.

Κεφαλληνίας οἶνο:
ποῦ ὁ καθεὶς ἄς πίνῃ.

'Στῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρησιὰ Κεφαλληνίας,
τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτὸ κι' ἀθῆνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγί, τὸ δεῦτερο γιὰ φρούτα,
καὶ ἅμα πιῆς κι' ἀπὸ τὰ δὴ γυρευεῖς τὰ λαγοῦτα.

Τὸ Ἄστου τὸ αὐριανὸν θὰ δώτῃ καὶ θὰ πάρῃ,
θὰ ἔχῃ δὲ ζωγραφιστὸ τὸ κάθε παλληκᾶρι,
ποῦ ἔπεσε μαχόμενον μὲ θυμωστὴν ἀνδρείαν
κι' ἐτίμησε τοῦ ἔθνους μας τὴν νέαν ἱστορίαν.

Καὶ τώρα πιά ποῦ πόλεμος κᾶνεῖς δὲν μᾶς τρομάζει,
καὶ ὁ «Ρωμηὸς» 'στὸ προσεχὲς τοὺς ὄρους του ἀλλάζει.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν «Εὐ Φρονούντων»—νύκτα 'μέρῃ συζητούντων,
μὲ μακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιθούρια.